

Sygn. akt IV K 387/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Baran

Protokolant: Aleksy Beśka, Anna Tomczuk, Agnieszka Kot, apl. Anna Szymańska-Borko

Prokurator: Agnieszka Bachryj, Wojciech Fijałkowski, Anna Sieradzka-Kośla, Krzysztof Wijata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 24 kwietnia 2014 r., 17 lipca 2014 r., 2 października 2014r., 29 stycznia 2015 r., 30 marca 2015 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratora Prokuratury Rejonowej Bielsko-Biała Północ

przeciwko

B. W. (1), s. J. i Z. z domu G., ur. (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

14 września 2007 r. w J., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posłużył się uprzednio przerobionym w celu użycia za autentyczny, przekazem pieniężnym mającym dokumentować wpłatę pieniędzy za zamówione usługi, i wprowadzając w ten sposób W. sp.j. w błąd co do zapłaty za usługi hotelarsko-gastronomiczne, doprowadził wymienioną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w sypkości 6.765 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk

orzeka:

I. Oskarżonego B. W. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ustalając, że doprowadził wymienioną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 6.765 zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art.11§3 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu B. W. (1) karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. sp.j. kwoty 6.765 (sześciu tysięcy siedmiuset sześćdziesięciu pięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w Wykazie Nr I/14/08 pod poz. 1 przez pozostawienie w aktach sprawy;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 1627,13 (tysiąca sześciuset dwudziestu siedmiu 13/100) złotych tytułem kosztów, w tym tytułem opłaty 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 14 września 2007 r. B. W. (1) przeprowadził rozmowę telefoniczną z pracownikiem Hotelu (...) w J. J. T., specjalistą do spraw marketingu. Przedstawił się jako przedstawiciel firmy (...) z W. i we własnym imieniu dokonał rezerwacji pobytu 10 osób w hotelu w dniach 14-16 września 2007 r. Pracownica nie zgodziła się na dokonanie przelewu kwoty za tę rezerwację, oświadczając, że możliwą formą zapłaty za pobyt jest płatność gotówką, kartą płatniczą lub przedpłata pocztą. B. W. (1) zaproponował przedpłatę, zobowiązując się do okazania dowodu wpłaty po przyjeździe do hotelu. Potem nastąpiła wymiana korespondencji mailowej, w której zostały ustalone szczegóły pobytu, w tym, usługi gastronomiczne. Na podstawie kalkulacji całości usługi, koszt pobytu całej grupy B. W. (1) wyniósł 6765 zł. Około godziny 16.00 do hotelu został nadany faks, który był nieczytelny i w związku z tym J. T. pozostawiła w recepcji hotelu informację o tym, że gdy pojawi się grupa gości, to należy dokonać weryfikacji polecenia przelewu i wykonać jego kserokopię. W dniu 14 września 2007 r. w hotelu pojawiła się grupa 10 osób wraz z B. W. (1). Przedstawił on wówczas dowód wpłaty przekazem pocztowym na kwotę 6765 zł na numer rachunku spółki jawnej (...), właściciela hotelu (...). Poza B. W. (1) w pobycie w hotelu uczestniczyli: P. P. (1), T. A. (1), A. P., B. D., A. Z., K. T., M. P., M. K. i P. W.. Po zakończeniu pobytu tych osób w hotelu okazało się, że pieniądze nie wpłynęły na rachunek hotelu, jak i żadnym innym terminie. W dniu 14 września 2007 r. w Urzędzie Pocztowym (...) B. W. (1) dokonał wpłaty kwoty 2 złote na rachunek B. W. (2) ul. (...) jako wpłacający M. Polska (...)-(...) W. ul. (...) tytułem (...).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków M. P. (poprzednio P.) k. 70-80, 342, P. P. (1) k. 81-82, 342, J. T. k. 27-29, 362, E. T. k. 61-62, 363-364, U. W. k. 436, T. A. (2) k. 77v-78, 437, dokumentów - k. 10-13 korespondencji mailowej, k. 14 kopii potwierdzenia wpłaty, k. 15-19 kopii kart meldunkowych, k. 20 kopii faktury, k. 67 potwierdzenia wpłaty, k. 68-69 protokołu oględzin rzeczy, k. 150 opinii sądowo-psychiatrycznej, k. 386 informacji Poczty Polskiej, k. 387-393 regulaminu, k. 405-417 opinii z zakresu pisma ręcznego, k. 442-443 odpowiedzi od pokrzywdzonego i jego pełnomocnika

karta karna z dnia 12.02.2015 r.

Oskarżony B. W. (1) przesłuchany przed sądem nie przyznał się po winy i odmówił składania wyjaśnień (k. 311-312). Po odczytaniu mu wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 139 - 139 v) potwierdził, że złożył takie wyjaśnienia i stwierdził, że był wtedy pod presją, był w zakładzie karnym. Ponowił oświadczenie, że nie przyznaje się. W ostatnim słowie przeprosił za zaistniałą sytuację i wniósł o orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wycofanie się oskarżonego z przyznania się do winy i popełnienia zarzucanego mu czynu na rozprawie i zaprzeczenie wyjaśnieniom złożonym w toku postępowania przygotowawczego wynikało jedynie z przyjętej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez B. W. (1). Jego wyjaśnienia nie są bowiem jedynym dowodem, którym dysponował Sąd, a dowody w postaci zeznań świadków oraz dowody z dokumentów pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego i przebiegu działań oskarżonego.

W szczególności należy wskazać na treść zeznań świadków- osób, które wraz z oskarżonym przebywały w opisanym okresie w hotelu (...). Przesłuchani na tę okoliczność T. A. (2), M. P. oraz P. P. (1) podali (w zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym), że uczestniczyli w wyjeździe do hotelu i pobycie tam, jednak żadna z tych osób nie potwierdziła, by osobiście dokonywała płatności za ten wyjazd w hotelu. Ich zeznania złożone po raz pierwszy w sprawie należało uznać za odpowiadające prawdzie, niż te złożone w toku rozprawy sądowej. Należy zauważyć, że te wcześniejsze zeznania, złożone w niewielkiej odległości czasowej od wydarzeń, będących przedmiotem postępowania,

niewątpliwie odzwierciedlają prawdziwe spostrzeżenia świadków. Zwłaszcza świadek T. A. (2) obecnie odtwarzał w pamięci tamte okoliczności nieco odmiennie niż czynił to w trakcie dochodzenia. To wynika oczywiście z upływu znacznego czasu, prawie 7 lat, od sytuacji, w której uczestniczył i co do której zeznawał. Co do zasady jednak istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego było potwierdzenie pobytu grupy osób w hotelu, który to pobyt zorganizował B. W. (1), a co zostało niewątpliwie potwierdzone zeznaniami wymienionych świadków. Należy podkreślić, że świadek A. obecnie przesłuchany przypominał sobie, że dokonał płatności w recepcji hotelu na zakończenie pobytu, jednakże nie był pewien czy dokonywana przez niego wpłata nie dotyczyła dodatkowych atrakcji, z których wówczas korzystał w hotelu. Te jego zeznania nie przeczą więc ustaleniu Sądu, że opłata za pobyt 10 osób zgłoszonych przez B. W. (1) i na jego koszt, nie została nigdy uiszczona przez oskarżonego.

Fakt pobytu grupy osób na podstawie rezerwacji dokonanej przez B. W. (1) został również potwierdzony zeznaniami świadka J. T.. Osoba ta, jako pracownik hotelu, dokonywała bezpośrednio z oskarżonym (telefonicznie oraz drogą mailową) ustaleń dotyczących szczegółów pobytu w hotelu (...). Wskazała ona w szczególności, że należność pokrzywdzonego wyniosła łącznie za wszystkie osoby 6765 złotych i kwota ta nigdy, nawet w części, nie została zapłacona. Zeznania tego świadka są, zdaniem Sądu, całkowicie wiarygodne i nie budzą żadnych wątpliwości. Nadto ich treść znajduje potwierdzenie w dokumentach dołączonych do akt sprawy w postaci: wydruków mailowych, faktury Vat, kopii potwierdzenia przekazu pocztowego na rzecz W.- Hotel (...) oraz kopii kart meldunkowych na 10 nazwisk.

W sprawie zostały również przesłuchane pracownice urzędu pocztowego, w którym B. W. (1) dokonywał przekazu pocztowego. E. N. tego urzędu oraz U. W., która przyjmowała przelew. Obie te osoby potwierdziły, że w aktach (po okazaniu im dokumentu) znajduje się oryginalne potwierdzenie przelewu dokonane przez B. W. (1) w dniu 14 września 2007 r. Świadkowie nie miały wątpliwości, że skoro na potwierdzeniu dla poczty widnieje kwota wpłaty 2 złote, to taka kwota była przyjęta przez pracownika poczty. Należy również zauważyć, że przelew ten nie był kierowany do odbiorcy W. – Hotel (...) lecz na B. W. (1), jego dane widnieją jako odbiorcy przelewu. Natomiast na kopii przelewu, którą nadesłał pokrzywdzony (kserokopii przelewu przedstawionej w hotelu przez oskarżonego w dniu przybycia), jako odbiorcę wpisano W.- Hotel (...). Zmienione zostały pierwotnie wpisane dane odbiorcy oraz kwota przelewu, natomiast pozostawiono dane nadawcy, kwotę opłaty pocztowej i odcisk datownika poczty wraz z podpisem pracownika poczty. Na podstawie niebudzącej żadnych wątpliwości opinii biegłego, sporządzonej rzetelnie i w sposób pełny, Sąd ustalił, że dokument pocztowy znajdujący się na karcie 67 (potwierdzenie przelewu dla poczty) został sporządzony odrębnie przez B. W. (1). Ten dowód usuwa wszelkie wątpliwości co do tego, by ktoś inny, po dokonaniu wpłaty na poczcie, manipulował tym dokumentem.

Dodać również trzeba, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do tego, że podrobił przekaz. Tym wyjaśnieniom Sąd dał wiarę, albowiem ich treść jest wiarygodna świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów, zeznań świadków oraz dokumentów przedstawionych przez pokrzywdzonego (korespondencji mailowej, kopii potwierdzenia wpłaty, kopii kart meldunkowych, kopii faktury), które to dokumenty nie budzą żadnych zastrzeżeń co do ich zgodności z prawdą. O tym, że oskarżony nigdy nie dokonał przelewu kwoty 6765 zł za usługę hotelową zrealizowaną przez Hotel (...) świadczą także oświadczenia pokrzywdzonego i jego pełnomocnika, uzyskane przez Sąd przed zakończeniem postępowania, o tym, że ta suma nigdy nie wpłynęła na konto pokrzywdzonego.

Za wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał pozostałe dokumenty zgromadzone w sprawie tj. protokół oględzin rzeczy oraz opinie sądowo-psychiatryczną. Żaden z uczestników postępowania nie kwestionował prawdziwości zgromadzonych dokumentów.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd doszedł do przekonania, że wina oskarżonego i okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości. Zachowaniem swym oskarżony wypełnił znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Do jego zaistnienia konieczne jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej w odniesieniu do jego mienia. Efekt ten musi być wywołany przez określone działanie sprawcy, tj. wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przepięstwo oszustwa

jest przestępstwem kierunkowym, popełnianym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz materialnym, którego skutkiem jest uszczerbek w majątku pokrzywdzonego lub umniejszenie przyszłych zysków.

W przedmiotowej sprawie, wprowadzenie w błąd polegało na tym, że oskarżony przedstawił przedstawicielowi pokrzywdzonego, pracownikowi recepcji Hotelu (...), przerobiony przez siebie odcinek pocztowy, mający potwierdzać dokonanie przelewu pocztowego na rzecz spółki (...), na skutek czego on i jego znajomi otrzymali usługę hotelarsko-gastronomiczną wartą kwotę 6765 zł. O zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa oszustwa świadczy fakt, iż oskarżony nie dokonał w rzeczywistości przelewu tej kwoty, przerobił dokument przelewu, tak by wskazywał on wpłatę na pocztę żądanej kwoty na rzecz pokrzywdzonego, a następnie posłużył się tym przekazem jako autentycznym w celu uzyskania usługi w hotelu, bez uiszczenia żadnej opłaty. Te zachowania oskarżonego, świadczą o świadomym realizowaniu przez oskarżonego zamiaru oszukania pokrzywdzonego.

Nie wychodząc poza ramy aktu oskarżenia, Sąd zmodyfikował opis zarzuczonego czynu jedynie w ramach zmiany słowa „sypkości” na prawidłowe „wysokości”.

Wymierzając B. W. (1) karę, Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Wskazać należy jednak, że większość okoliczności świadczy na jego niekorzyść. Oskarżony nie podjął choćby prób naprawienia szkody, mimo, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie świadczy wyraźnie o jego winie. Społeczna szkodliwość czynu oraz wina oskarżonego są znaczne. Oskarżony działał w sposób przemyślany, mając świadomość przestępczości swojego czynu. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt, iż oskarżony ostatecznie przeprosił w ostatnim słowie za zaistniałą sytuację. Natomiast za najbardziej istotną okoliczność obciążającą wobec oskarżonego Sąd uznał jego wcześniejszą karalność. Był on do tej pory karany 6 razy, w tym 5 razy za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. Ta okoliczność wyklucza, zdaniem Sądu, możliwość przypuszczenia, że w przyszłości oskarżony ponownie nie dopuści się przestępstwa. Brak jest pozytywnej prognozy wobec niego. Należy zauważyć, że wcześniej popełnione przez niego przestępstwa wskazują, że jest on osobą zdemoralizowaną a pierwsze skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie wpłynęło na to, by powstrzymał się on od popełniania podobnych czynów w przyszłości. W ocenie Sądu nie zasługuje on na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że sprawiedliwą karą w niniejszej sprawie jest kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta tak oscyluje bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia za występki z art. 286 § 1 kk, który zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Zdaniem Sądu jest to kara adekwatna do wagi czynu oraz stopnia winy i społecznej szkodliwości przestępstwa. Nadto, w celu wzmocnienia dolegliwości karnej wobec oskarżonego, Sąd orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Kara ta z pewnością leży w zakresie możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego, a jednocześnie uzmysłowi oskarżonemu, wraz z orzeczoną karą zasadniczą, nieopłacalność popełniania przestępstw. Wymierzając karę Sąd miał bowiem na względzie potrzebę kształtowania świadomości prawnej o charakterze indywidualnym, ale również generalnym. Nadto Sąd nałożył obowiązek naprawienia szkody w całości, tj. w kwocie 6765 zł. Wysokość szkody została bezspornie udowodniona i potwierdzona przez dołączenie do akt dokumentów przez pokrzywdzonego.

O kosztach postępowania i opłacie Sąd orzekł zgodnie z zasadą, że osoba skazana ponosi koszty postępowania karnego prowadzonego przeciwko niej.